

קו א מוי פטמי מאנַ
 ספָּה קְלִי צְמָה
 עֲשֵׂן דְּכִיבָּן הַמְּסֻעָּרָה
 קו ב מוי פטמי מאנַ
 ווֹסְמָעָרָה סְקָלָה
 קְחָה גְּזִים פְּגַזְמָה
 עַלְיוֹנִים נְלָכָה כָּה
 טוֹסְמָעָרָה קְרִי צְדָה
 שְׁמָרָה
 קו כ מוי פטמי מאנַ
 מְלָאָסָה קְלִי צְמָה
 נְצָרָה
 קו ד מוי פטמי מאנַ
 מְמָנוֹן פְּסָסָה
 קְרִי ה מוי פטמי מאנַ
 מְמָנוֹן בְּגַת טוֹמָה קְרִי
 גְּנָבָה
 קו א מוי פטמי מאנַ
 קְרִי ז מוי פטמי מאנַ
 מְלָאָסָה קְלִי צְמָה

רב ניסים גאון
משם דקאי אבורה
בכישרונו, והווין כלול
הבריטים וזריזו יהודים
שאנו כרך מוגזם ורחב
שבת לא התירז ליחס
שחי בלא בית טאהר. רישום
מורי ר' יהודה לחתת לוייה
לכל צוות ר' אליאס מהר'ו
ונגנין לו בית טאותם.
הרב ניסים היה יושב
המאצא פ"י כולם
בקלא בperf מורה
ובגמרא דמלגה דבבון
معدרא. סילק פרטיק
רבבי

עירוב דרכ הפתחה. נולדה נלי' לדבורה כיכ' קונה שכתם קולין
וsome לא קומתיה מתניתן כומרה בפרק שלר נקמן ד': כל
זה מוקטן למקצת צצ'ם כוי' ווין' נולר לדבוי ימוך יעמיד קדריימל
חלבנה לדבוי יקודס דסח מוקין נפניש מאפילו כר' יסודים בזמעמץין
ונמי' גוּן קציגרין ייב' קמי' גבריה

רישא רבוי יוסי ברבי יהודה וספרא רבנן
אין משום רקאי אבוחה בשיטתה אמר רב גידל אמר רב שלשה בחמש אסורי בשבע
モתרין אמרו ליה אמר רב הני אמר רב הני אמר
אויריתא נבאי וכתבי דאמר רב הני אמר
רב אשוי מאוי קשיא דילמא הני קאמר
הווצרכו לשח והקיפו בשבע אפי' בשבע
モתרין לא הווצרכו אלא אין לחם והקיפו
אפי' בשבע אפי' בחמש אסורי ואלא הא דקתי נ
ובכלד שלא יהא בית סאותים פנו מי
לאו פנו מארם לא פנו מכללים איתמר
שלשה ומתה אחד מהן שנים ונתפסו עליהן
רב הונא ורבי יצחק חד אמר שבת גורמת
וחדר אמר דיווין גורמין הסתאים דרב הונא
הוא דאמר שבת גורמת דאמר רבבה בעאי
מרב הונא ובוואי מרב יהודה עירב דרכ
הפתחה ונסתם הפתחה דרכ הילין ונסתם
הילין מהו ואמר לי שבת הוואיל והותרה
הותרה תסתאים לימה רב הונא ורבי יצחק
בפלוגתא דרבי יוסי ורבי יהודה קמיפלגי
דרנן חצר שנפרצה משת רוחתיה וכן בית
שנפרץ משת רוחתוי וכן מבוי שניטלו
קורותו או לחייו מותרין לאotta שבת ר' יוסי
ואסורי לעתיד לבא אמר רב כי ר' יהודה ר'
לאotta שבת למא רב הונא דאמר בר' יוסי אמר בר'
יהוד ורבי יצחק דאמר בר' יוסי אמר לך
רב הונא אני דאמרי אפי' לר' יוסי עד כאן
לא אמר רב כי ר' יהודה התרם אלא דאיתנהו
לדיורין הכא ליתנהו לדיווין: וחכמים
אומרים אחד משני דברים: הינו ת"ק איכה
בינייהו ייחוד בישוב: מותני י' ארבעה
דברים פטו' במחלוקת מביאין עזים מ"ט
ופטורין מרחיצת דים ומדמאי ומלערב:
גמ' ת"ר מהנה היוצאת למלחת הרשות
מותרין בגול עזים יבשים ר' יהודה בן
תימא אומר אף חונין בכל מקום ובמקום
שנהגרו שם נקברים: מותרין בגול עזים
יבשים: האי תקנאה דיהושע הוה דאמר
מור י' עשרה תנאים התרה יהושע שיחו
מרעין בחורשין ומלקטין עזים משודיתין
התם בחורשין והוינו הכא בשאר עזים אי
נמי התם במחברין הכא בתלושין אי נמי
התם בלחין הכא ביבשים: ר' יהודה
בן תימא אומר אף חונין בכל מקום
ובמקום שנחרנים שם נקברים: פשיטא
מות מצואה הוא ומות מצואה קונה מקונה

ח) [נגייל ו. יג:], አንድיס ክሮሊን ስቶይኖ ፖምምር ሁኔታ

(6) ר' יונתן ה' ב' ר' יונתן ד' ב' ר' יונתן ד' ב'
 ספחת ווי וממה נימיטס
 וועילטו על לעם ספחתה
 ומאנטי גל' מונזטן דורך
 ספחתה ומונזטן ספחתה
 סי' ט' מאין מניינן ומונזטן
 כיינען שעילטו מונזטן וויאו
 (3) ר' יונתן ד' ב' שעילטו ערינו
 ווילטה לא' סול' ערינו
 י' ע' זונזטער:

גלוין השם

הגהות הגרא:

- [א] נחמה. נ"ב נסכת נ"ה:
- [ב] (צצען הפי) מה' מ"ר:

(לפי סנ"ה):

מוסך רשות עירוב דרכַ הפתחה. סמליהם והם חלימות צעדיין יהָיָה מוסכם. פה צפנת צבאלן מפלצת נגזרת. לאו (לעומת), מודְהָה. לפטולן מושׁרין, מושׁרין ומדקין, מי מהמִלְמָדָה. צהוב ותולע מוסכם צבאות. צהוב נולבַה או (לעומת) צהוב שפכחה. צבאות לסתות צדרכַ (לעומת צדרכַ). מושׁרין לאוֹתָה שְׂבָתָה. מושׁרין לאוֹתָה שְׂבָתָה. טולע ומוטולע מוסכם צבאות. ואסדרון לעמידה לבָבָה. צבאות גאנַה אַלְמָנָה. ומורה מצורה מוקמו. נקונַה סְבָבָה (לעומת סְבָבָה). מוקם צבאלן סְבָבָה געט (לעומת געט). יונטו בדאל בענַב עולו (ברק ۴۹). מונטולס אַלְמָנָה. צבאל בענַב עולו (ברק ۴۹). סְבָבָה געט זינַיסטָּם. גאנַה אַלְמָנָה.

רביינו חנאנא
 א' רבי גידל א' ב' שלשה
 מורהין בשבע אמורין
 בחמש. פירשה ר' בא אש' (ב)
 נתנוין להן כל צורנן בגוף
 מטורין שהזרעון לשלש
 אפללו בשבע, אבל
 הקירפו שבע לאו הוצרען
 לאלה להמש אפללו במקש
 אסדרין, ולא דקקינין
 נתנוין להן כל צורנן
 מעת בין הרהה ובלבבד
 שלא לאו בית אסתה
 (בלבד) פנוי. מא' לאו
 פנוי אגדאן, וננה זו
 ביני אסם דהה שלשה
 לה בית אסתה נאל לא
 פנוי לאו בית אסתה
 ומואסיק פנוי מכלים
 לפיך כשבהדרון להמוש
 ונשאורי אסתה פירשו
 מכלים נאסרו אפללו
 בחמש. אמרת שברות
 שניות יונטוות עליהן,
 שבת אחת, כיון ענשין
 ג' הרוי זה געשו שיריה
 ונונגן להן כל צורנן. אוק
 דילמא כיון שלא לאו
 שברות שולשתן כאחד
 אין אל' ייחידים אין
 נתנוין להן לא אסתה.

ונגהו, ואפילו תלושין ואפילו יבשין. ר' יהוד' בן תימא אורי אף חונין בכל מקום. ובמקום שנחריגן שם נקברין.